PREZES URZĘDU
OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA WE WROCŁAWIU

50-413 Wrocław, ul. Walońska 3-5
tel. (0-71) 34 46 587, (0-71) 34 48 763, (0-71) 34 05 920, fax (0-71) 34 05 922
E-mail: wroclaw@uokik.gov.pl

RWR 500s - 17/2000/WS Wrocław, dn. 8.02.2001

Decyzja DL WR 2/2001

Na podstawie :

I. art. 8 ust. 1 w związku z art. 5 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 24 lutego 1990 r. o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów (j.t. Dz. U. z 1999 r. Nr 52, poz. 547 ze zm.), w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpoznaniu sprawy wszczętej na wniosek Wspólnoty Mieszkaniowej „Cukrownik" w Głogowie, ul. Rudnowska 56, 67-200 Głogów przeciwko Cukrowni „Głogów" S.A. ul. Rudnowska 75, 67-200 Głogów,

nakazuje się zaniechanie stosowania praktyki monopolistycznej polegającej na :

narzuceniu w rozliczeniach za dostawę energii cieplnej w stosunku do Wspólnoty Mieszkaniowej „Cukrownik" w Głogowie, w okresie od 1 stycznia do 30 kwietnia 2000 r., taryfy na ciepło zatwierdzonej decyzją Prezesa URE Nr OWR-820/1177-B/3/99/GM, bez uprzedniej zmiany warunków umowy nr 139/98 w zakresie przejścia w rozliczeniach finansowych między kontrahentami z zasad ustalonych umową na zasady wprowadzone wyżej wspomnianą taryfą

II. art. 104 k.p.a. w związku z art. 5 ust. 1 pkt 6 ustawy powołanej w pkt. I, w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpoznaniu sprawy wszczętej na wniosek Wspólnoty Mieszkaniowej „Cukrownik" w Głogowie, ul. Rudnowska 56, 67-200 Głogów przeciwko Cukrowni „Głogów" S.A. ul. Rudnowska 75, 67-200 Głogów,

odmawia się uwzględnienia żądania strony w przedmiocie stwierdzenia i nakazania zaniechania zarzucanej praktyki monopolistycznej polegającej na :

narzuceniu w rozliczeniach za dostawę energii cieplnej w stosunku do Wspólnoty Mieszkaniowej „Cukrownik” w Głogowie, w miesiącu grudniu 1999 r. taryfy na ciepło zatwierdzonej decyzją Prezesa URE Nr OWR-820/1177-B/3/99/GM, bez uprzedniej zmiany warunków umowy nr 139/98 w zakresie przejścia w rozliczeniach finansowych między kontrahentami z zasad ustalonych umową na zasady wprowadzone wyżej wspomnianą taryfą

Uzasadnienie

1. Do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wpłynęło pismo Wspólnoty Mieszkaniowej „Cukrownik” w Głogowie, mającej siedzibę przy ul. Rudnowskiej 56 w Głogowie. Pismo zawierało prośbę o ochronę mieszkańców lokali mieszkalnych będących w zasobach Wspólnoty przed działaniami Cukrowni „Głogów” S.A. zwanej dalej „Cukrownią”.

1.1.W powołanym wyżej piśmie z dnia 6 lipca 2000 r. oraz pismach z dnia 11 września., 6 listopada 2000 r. i 11 stycznia 2001 r. członek zarządu Wspólnoty twierdził, iż Cukrownia bezzasadnie z dniem 1 grudnia 1999 r. wprowadziła do stosowania taryfę na ciepło, zatwierdzoną decyzją Prezesa URE Nr OWR-820/1177-B/3/99/GM, wbrew łączącej strony umowie o dostawę ciepła. Zdaniem wnioskodawcy podstawą kształtowania wzajemnych praw i obowiązków związanych z dostarczaniem paliw i energii jest jedynie umowa cywilno-prawna a nie czynności faktyczne dostawcy ciepła. Stan bezumownego, jedynie w oparciu o taryfę, dostawy ciepła trwał do 1 maja 2000 r., kiedy to strony zawarły nową umowę. Wnioskodawcy, pomimo wystawienia im rachunku według stawek wynikających z wprowadzonej taryfy, za grudzień 1999 r. uiścili opłatę w wysokości wynikającej z łączącej strony w 1999 r. umowy, zaś za miesiące styczeń - kwiecień 2000 r. obawiając się konsekwencji finansowych, należność uiścili według stawek wynikających z taryfy. Różnica w wysokości pobranych opłat wynosiła zdaniem wnioskodawcy 6 700,94 zł na niekorzyść Wspólnoty. Różnica wynikała m.in. z faktu, iż umowa przewidywała rozliczanie dostaw według taryfy jednoczłonowej, zaś nowe zasady dotyczyły rozliczeń w oparciu o taryfę wieloczłonową, zawierającą m.in. takie pozycje jak moc zamówiona, usługi przesyłowe, nośnik ciepła, opłata abonamentowa. Ponadto członek zarządu Wspólnoty uzasadniając legitymację czynną powołał się na uchwałę nr 3 Wspólnoty, powierzającej mu jednoosobowy zarząd oraz oświadczył, że statut przewidujący zarząd 9-cio osobowy nigdy formalnie nie został uchwalony.

1.2. W związku z powyższym Urząd pismem z dnia 28 września 2000 r. wszczął postępowanie administracyjne przeciwko dostawcy energii cieplnej, w sprawie naruszenia przez ten podmiot art. 5 ust. 1 pkt 6 ustawy antymonopolowej w następstwie :

narzucenia w rozliczeniach za dostawę energii cieplnej w stosunku do Wspólnoty, począwszy od dnia 1 grudnia 1999 r., taryfy na ciepło zatwierdzonej decyzją Prezesa URE Nr OWR-820/1177-B/3/99/GM, bez uprzedniej zmiany warunków umowy nr 139/98 w zakresie przejścia w rozliczeniach finansowych między kontrahentami z zasad ustalonych umową na zasady wprowadzone wyżej wspomnianą taryfą.

1.3. W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania Cukrownia pismami z dnia 12 października i 21 grudnia 2000 r. zarzuciła, iż :

a) taryfa zatwierdzona decyzją Prezesa URE Nr OWR-820/1177-B/3/99/GM została zastosowana wobec Wspólnoty nie od 1 grudnia 1999 r. a od 1 stycznia 2000 r.,

b) Wspólnocie, zgodnie z zawartą umową, przekazano z 30 dniowym wyprzedzeniem ceny i stawki opłat dla ciepła, które praktycznie zastosowane zostały od 1 stycznia 2001 r.,

c) z tytułu zastosowania przedmiotowej taryfy Wspólnota odniosła korzyść finansową; różnica wynosi 619,78 zł na korzyść Wspólnoty,

d) p. Leszek Wochna, działający w imieniu wnioskodawcy, nie posiada legitymacji do reprezentowania Wspólnoty, ponieważ jej statut przewiduje nie jednoosobowy, a 9 - cio osobowy Zarząd.

W konsekwencji Cukrownia wniosła o oddalenie wniosku.

2. Przeprowadzone przez organ antymonopolowy postępowanie dowodowe pozwoliło na ustalenie następującego stanu faktycznego :

2.1. Uczestnik jest spółką akcyjną wpisaną do rejestru handlowego prowadzonego przez Sąd Rejonowy w Legnicy Wydział V Gospodarczy Sekcja Rejestrów. Przedmiotem działalności Spółki jest m.in. :

a) kontraktacja i skup płodów rolnych,

b) produkcja cukru, wysłodków, melasy oraz innych produktów ubocznych i pochodnych branży rolno-spożywczej,

c) **produkcja energii cieplnej** i elektrycznej,

d) działalność handlowa w zakresie przedmiotu przedsiębiorstwa spółki

e) inne

(dowód - odpis z rejestru handlowego k. 78, statut k. 63-77).

Cukrownia posiada koncesje na wytwarzanie energii cieplnej oraz jej przesyłanie i dystrybucję, udzielone przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na okres do 20 listopada 2008 r. zgodnie z decyzjami :

- nr WCC/498/1177/U/OT-6/98/JM z dnia 12.11.1998 r. (na wytwarzanie ciepła),

- nr PCC/524/1177/U/OT-6/98/JM z dnia 12.11.1998 r. (na przesyłanie i dystrybucję ciepła)

(dowód - koncesje k. 79 - 99).

2.2. Cukrownia oprócz swojej podstawowej działalności którą jest produkcja cukru, wysłodków, melasy oraz innych produktów ubocznych i pochodnych branży rolno-spożywczej jest także producentem i dostawcą energii cieplnej. Energię tą dostarcza do budynków w promieniu 200 - 250 m od Cukrowni. Odbiorcą energii na terenie Głogowa w 1999 r. była m.in. Wspólnota Mieszkaniowa „CUKROWNIK" w Głogowie, składająca się z właścicieli lokali mieszkalnych położonych przy ul. Rudnowskiej nr 56, 56A, 56B, 58A i B, ul. Żarkowskiej 2, obejmująca łącznie 96 lokali mieszkalnych

(dowód - pismo Wspólnoty k. 111).

Strony rozliczały się na podstawie umowy nr 139/98 z dnia 24 września 1998 r. Umowa przewidywała w § 4 ust. 1, iż za dostarczane ciepło Cukrownia będzie fakturować należność według **ceny jednoczłonowej**. Ponadto § 4 ust. 2 umowy stanowił, iż kalkulację ceny 1 GJ sporządzoną zgodnie z obowiązującymi przepisami Cukrownia przekaże Wspólnocie z 30 dniowym wyprzedzeniem. Umowa zawarta została na czas nieokreślony (§ 5 ust. 1), z możliwością jej wypowiedzenia przez każdą stronę z zachowaniem 3 miesięcznego okresu wypowiedzenia za skutkiem na koniec trwającego okresu grzewczego (§ 5 ust. 2)

(dowód - umowa nr 139/98 k. 7-8).

2.3. Decyzją z dnia 9 listopada 1999 r. znak Nr OWR-820/1177-B/3/99/GM Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zatwierdził taryfę dla ciepła ustaloną przez Cukrownię. Decyzja wraz z zatwierdzoną taryfą opublikowana została w

Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego Nr 31 z dnia 22 listopada 1999 r.

(dowód - taryfa k. 100 - 106, kserokopia Dziennika Urzędowego Województwa Dolnośląskiego Nr 31 k. 107-108, pismo URE k. 124).

Pismem z dnia 12 listopada 1999 r. Cukrownia zawiadomiła Wspólnotę, iż z dniem 1 grudnia 1999 r. zacznie stosować stawki opłat dla ciepła według zatwierdzonej taryfy. Zasadniczymi jej elementami miały być :

a) cena za zamówioną moc cieplną	-	zł/MW/rok	14 351,49
b) cena ciepła	-	zł/GJ	10,57
c) cena nośnika ciepła	-	zł/m^3	8,47
d) stawka opłaty abonamentowej	-	zł/przyłącze	2,10
e) stawka opłaty za usługi			
przesyłowe	-	zł/MW/rok	3 559,09

(dowód - pismo Cukrowni k. 3).

Wspólnota zakwestionowała wprowadzenie stawek według taryfy, powołując się na przewidzianą umową cenę jednoczłonową. Jednakże począwszy od należności za styczeń regulowała płatności za ciepło według wysokości żądanej przez Cukrownię

(dowód - pisma Wspólnoty k. 4, 5 i 6, faktury k. 14-37).

Praktyka wystawiania przez dostawcę ciepła faktur według zasad przewidzianych taryfą a nie umową, trwała do 1 maja 2000 r., kiedy to strony zawarły nową umowę nr 180/2000. Zgodnie z § 4 tej umowy Cukrownia miała fakturować należności za dostarczane ciepło według cen i stawek zatwierdzonych decyzją Prezesa URE znak Nr OWR-820/1177-B/3/99/GM

(dowód - umowa nr 180/2000 k. 59-62).

2.4. Do dnia 31 grudnia 1999 r. stosowana wobec Wspólnoty cena jednostkowa za 1 GJ energii wynosiła 13,75 zł brutto

(dowód - faktury k. 134 - 141).

W okresie od początku stycznia do końca kwietnia 2000 r. Cukrownia dostarczyła Wspólnocie 2 416,080 GJ energii cieplnej

(dowód - pismo Cukrowni k. 122, pismo Wspólnoty k. 132).

Wobec tego wysokość opłaty za energię cieplną, przy założeniu stosowania zasad rozliczeń przewidzianych umową nr 139/98 wyniosłaby **33 221,10 zł** (13,75 zł x 2 416,080 GJ = 33 221,10 zł).

W tym okresie Cukrownia stosując stawki wynikające z taryfy pobrała od Wspólnoty opłaty w łącznej wysokości **39 922,04 zł**

(dowód - pismo Cukrowni k. 121 - 122, pismo Wspólnoty k. 132).

Różnica na niekorzyść Wspólnoty wysokości pobranych opłat wynosiła zatem **6700,94 zł** (39 922,04 zł - 33 221,10 zł = 6700,94 zł).

2.5 Wnioskodawca uzasadniając swoje stanowisko przedłożył w trakcie postępowania pismo Urzędu Regulacji Energetyki Południowo - Zachodni Oddział Terenowy z dnia 15 marca 2000 r. zajmujące stanowisko w sprawie toczącego się między stronami sporu. Zdaniem URE podstawą kształtowania wzajemnych praw i obowiązków stron związanych z dostarczaniem energii powinna być umowa cywilno - prawna, zaś decyzja Prezesa URE zatwierdzająca taryfę wiąże jedynie składające wniosek przedsiębiorstwo energetyczne

(dowód - pismo URE k. 124 - 125).

2.6. Zarząd Wspólnoty na mocy jej uchwały nr 1 z dnia 19 lutego 1999 r. jest zarządem jednoosobowym, powierzonym p. Leszkowi Wochnie (uchwała podjęta jednogłośnie). Wspólnota nie posiada uchwalonego Statutu. P. Leszek Wochna reprezentował Wspólnotę przy zawieraniu umów o dostawę ciepła (przy umowie nr 139/98 wspólnie z inną osobą, zaś przy zawieraniu umowy nr 180/2000 jednoosobowo)

(dowód - oświadczenie k. 11, protokół zebrania właścicieli lokali k. 12 - 13, pismo Wspólnoty k. 132 133, umowy k.7, 59).

3. Mając na uwadze zebrany materiał dowodowy organ antymonopolowy zważył, co następuje :

3.1. Art. 5 ust. 1 pkt 6 ustawy antymonopolowej określa, iż praktyką monopolistyczną jest nadużywanie pozycji dominującej na rynku poprzez narzucanie uciążliwych warunków umów, przynoszących podmiotowi gospodarczemu narzucającemu te warunki nieuzasadnione korzyści.

Do stwierdzenia zatem praktyki monopolistycznej z art. 5 ust. 1 pkt 6 zachowanie przedsiębiorcy musi spełniać łącznie następujące przesłanki :

- posiadanie pozycji dominującej,

- narzucanie warunków umów przez podmiot dominujący kontrahentowi,

- uciążliwy charakter tych warunków umów,

- osiąganie nieuzasadnionych korzyści przez przedsiębiorcę.

Ponieważ zachowania podmiotów odbywają się w strukturze rynkowej istotne znaczenie ma określenie rynku relewantnego w niniejszej sprawie. Ostatecznie wyróżniono jeden rynek relewantny tj. rynek na którym Cukrownia zajmuje pozycję dominującą (monopolistyczną). Jest nim w ujęciu produktowym rynek usług w zakresie dostaw energii cieplnej, zaś rynkiem w ujęciu geograficznym jest obszar zlokalizowany w odległości ok. 200 - 250 m od Cukrowni, ograniczony ulicami Rudnowską i Żarkowską w Głogowie, na którym to obszarze Cukrownia jest jedynym dostawcą ciepła.

Zgodnie z art. 2 ust. 6 ustawy antymonopolowej przez pozycję monopolistyczną rozumie się pozycję podmiotu gospodarczego, polegającą na tym, że podmiot ten nie spotyka się z konkurencją na rynku krajowym lub lokalnym. Ponieważ uczestnik zajmuje na rynku relewantnym pozycję monopolistyczną (tzw. monopol techniczny), która jednocześnie jest kwalifikowaną pozycją dominującą, spełnia pierwszą z przesłanek art. 5 ust.1 pkt 6 ustawy antymonopolowej.

3.2. Odnośnie drugiej przesłanki, tj. narzucania warunków umów, stwierdzić należy, iż także ona została w niniejszej sprawie spełniona. Pismo Cukrowni z dnia 12 listopada 1999 r. informujące o wprowadzeniu taryfy potraktować należy jako informację o jednostronnej zmianie warunków umowy nr 139/98 o dostarczanie ciepła. Taką interpretację charakteru prawnego dokonanych przez Cukrownię czynności faktycznych zawiera zresztą również odpowiedź na wniosek, gdzie na stronie 2 (k. 50 akt admin.) jako podstawę prawną działania Cukrowni powołano § 4 ust. 2 umowy. Pozostaje poza sporem, iż Wspólnota oprotestowała wprowadzone zmiany, nie zgadzając się z pozaumownym, jej zdaniem, trybem ich wprowadzenia. Analiza umowy nr 139/98 potwierdza, iż zastosowany tryb zmiany umowy nie znajduje umocowania w jej treści. Wprawdzie § 4 ust. 2 umowy stanowił, iż kalkulację ceny 1 GJ sporządzoną zgodnie z obowiązującymi przepisami Cukrownia przekaże Wspólnocie z 30 dniowym wyprzedzeniem - to jednak proponowana zmiana znacznie wykraczała poza zmianę ceny 1 GJ. Zmianie ulegała bowiem zasadniczo konstrukcja sposobu ustalania opłaty za energię cieplną, sprowadzająca się w konkluzji do przejścia z przewidzianego w § 4 ust. 1 umowy rozliczenia według **ceny jednoczłonowej** na rozliczenie według **ceny wieloczłonowej**, zawierającej takie

m.in. elementy jak moc zamówiona, usługi przesyłowe, nośnik ciepła, opłata abonamentowa. Skoro więc dokonana zmiana umowy dokonana została wbrew woli Wspólnoty oraz nie znalazła uzasadnienia w treści samej umowy - została dokonana z naruszeniem zasady swobody umów wyrażonej w art. 353^1 k.c. Przepis ten stanowi, iż strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Zasada swobody umów wyraża się w możliwości m.in. swobodnego kształtowania (wspólnie z drugą stroną) treści umowy. Należy stwierdzić, iż możliwość wspólnego kształtowania treści umowy została w niniejszej sprawie naruszona.

Jednakże do rozważenia pozostaje kwestia zasadnicza, sprowadzająca się do odpowiedzi na pytanie, czy wprowadzenie taryfy zatwierdzonej decyzją Prezesa URE wymagało w ogóle formy umowy, czy też taryfa wiąże strony bezpośrednio z mocy prawa.

Przede wszystkim należy zauważyć, iż zgodnie z art. 47 ust. 4 prawa energetycznego taryfa opracowana przez przedsiębiorstwo posiadające koncesję i zatwierdzona przez Prezesa URE może obowiązywać nie wcześniej niż po upływie 14 dni od dnia jej publikacji. Ponieważ przedmiotowa taryfa została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego z dnia 22 listopada 1999 r., przeto mogła zacząć obowiązywać nie wcześniej niż 7 grudnia 1999 r. Rozliczanie się w oparciu o tą taryfę przed tą datą byłoby więc nielegalne, jednakże zastosowanie jej do rozliczania należności za styczeń 2000 r. co do zasady byłoby dopuszczalne.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. prawo energetyczne (Dz. U. Nr 54, poz. 348 ze zm.) dostarczanie paliw lub energii odbywa się **na podstawie umowy**. Umowa powinna bezwzględnie zawierać zasady określone w ustawie i w koncesjach oraz zawierać co najmniej postanowienia dotyczące ilości, niezawodności i ciągłości dostarczania i odbioru, cen i stawek opłat oraz warunków wprowadzania w nich zmian, sposobu rozliczeń, odpowiedzialności stron za niedotrzymanie warunków umowy, okresu jej obowiązywania i warunków rozwiązania (art. 5 ust. 2). Nie powinno ulegać wątpliwości, iż określenie „postanowienia dotyczące cen i stawek opłat" zawiera w sobie co najmniej dyrektywę określenia zarówno wysokości tych cen i stawek jak i warunków ich stosowania. Zgodnie z § 5 ust. 1 obowiązującego w spornym okresie rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 6 października 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie ciepłem, w tym rozliczeń z indywidualnymi odbiorcami w lokalach (Dz. U. Nr 132, poz. 867) kwestie związane z określeniem wysokości

cen i stawek opłat, warunków ich stosowania, w tym sposobu wprowadzania ich zmian, określać powinna taryfa. Wynika stąd, iż postanowienia objęte taryfą należą do istotnych postanowień umowy, których zamieszczenie decyduje o skuteczności jej zawarcia. Skoro tak, **wprowadzenie taryfy powinno, co do zasady, być objęte konsensusem stron, przejawiającym się w postaci umowy o dostawę ciepła**. Podkreślić jedynie należy dopuszczalność zastrzeżenia umownego, iż zmiana (wprowadzenie nowej) taryfy na skutek zatwierdzenia zmian prawomocną decyzją Prezesa URE, następuje bez konieczności zmiany umowy. Warunku tego nie spełnia jednakże zapis § 4 ust. 2 umowy nr 139/98.

Co do znaczenia faktu zatwierdzenia taryfy przez Prezesa URE dla stopnia związania nią odbiorców energii, to należy stwierdzić, iż decyzja Prezesa wiąże jedynie przedsiębiorstwo energetyczne jako adresata decyzji. Odbiorcy energii, nie posiadający przymiotu strony w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, nie są związani jej postanowieniami. Z tego faktu wynika także konieczność inkorporowania postanowień taryfy do stosowania w drodze umów cywilnych.

Reasumując, należy stwierdzić, iż stosowanie w miesiącach od stycznia do końca kwietnia 2000 r. zasad rozliczeń i stawek za energię cieplną zostało narzucone Wspólnocie przez Cukrownię. Wskazują na to okoliczności zastosowania tych zasad, brak woli odbiorcy zaakceptowania tych zasad (pomimo formalnego dokonywania zgodnych z nimi płatności) oraz brak prawnego umocowania do stosowania tych stawek wprost, tj. bez umowy.

3.3. Za uciążliwy warunek umowy, zgodnie z ukształtowanym dotąd orzecznictwem i doktryną, należy uznać każdy warunek oznaczający dla jednej ze stron umowy ciężar większy od powszechnie przyjętych w stosunkach danego rodzaju. Ustalenia te powinny być dokonywane według kryteriów obiektywnych (Stanisław Gronowski, Ustawa antymonopolowa. Komentarz; Wydawnictwo C.H. Beck 1996 r. s.135). Należałoby tutaj w szczególności rozważyć, czy w hipotetycznej sytuacji istnienia wolnej konkurencji, i tym samym swobody kształtowania przez obie strony treści umowy, przedsiębiorca byłby w stanie wynegocjować kwestionowane postanowienie umowy (Stanisław Gronowski, Polskie Prawo Antymonopolowe, zarys wykładu, Wydawnictwo Zrzeszenia Prawników Polskich, Warszawa 1998, s. 146-147).

Ponadto za taki warunek uznać należy także każdy warunek umowy, mniej korzystny od warunków umowy dotychczas łączącej strony.

Organ antymonopolowy uznaje w warunkach niniejszej sprawy, iż również i przesłanka uciążliwości zastosowanych zasad rozliczeń została spełniona.

Konieczność ponoszenia opłat według ceny wieloczłonowej w sytuacji istnienia umowy o rozliczenie dostaw ciepła według ceny jednoczłonowej, stanowi niewątpliwie ciężar większy od ponoszonych dotąd przez Cukrownię z tytułu realizacji umowy. Godzi się także zauważyć, iż odbiorcy energii nie mogą ponosić skutków zaniedbań zakładów energetycznych w zakresie konstrukcji umów o dostawę ciepła. Cukrownia zaniedbując umieszczenia w umowie nr 139/98 zapisu o możliwości szybkiego wprowadzenia do sfery rozliczeń postanowień zatwierdzonej taryfy (a musiała przecież przewidywać ustalenie i zatwierdzenie takiej taryfy), sama pozbawiła się możliwości zalegalizowania takiego działania.

3.4. Osiągane przez dominujące przedsiębiorstwo nieuzasadnione korzyści są odpowiednikiem uciążliwych warunków umów narzuconych kontrahentowi. W relacjach ekwiwalentności wzajemnych świadczeń uczestników umowy nieuzasadnione korzyści określają sytuację korzystniejszą od powszechnie przyjętych w stosunkach danego rodzaju. Nieuzasadnione korzyści powinny być osiągnięte kosztem kontrahenta i pozostawać w normalnym związku przyczynowym z narzuconymi kontrahentowi uciążliwymi warunkami umowy (Stanisław Gronowski, Polskie Prawo Antymonopolowe, zarys wykładu, Wydawnictwo Zrzeszenia Prawników Polskich, Warszawa 1998, s. 147, Stanisław Gronowski, Ustawa antymonopolowa. Komentarz; Wydawnictwo C.H. Beck 1996 r. s.136).

W niniejszej sprawie nieuzasadnione korzyści, stanowią opłaty, jakie członkowie Wspólnoty Mieszkaniowej „Cukrownik" zmuszeni byli ponosić z tytułu narzucenia im cen według zasad niezgodnych z obowiązującą umową nr 139/98. Różnica ta wyniosła na niekorzyść Wspólnoty 6700,94 zł .

3.5. Organ antymonopolowy orzekł stosowanie praktyki monopolistycznej za okres od początku stycznia do końca kwietnia 2000 r. Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie potwierdziło początkowego zarzutu pobrania opłat według ceny wieloczłonowej także w miesiącu grudniu 1999 r. Wobec powyższego należało w pkt 2 decyzji oddalić wniosek w tym zakresie.

3.6. Zarzut braku legitymacji p. Wochny do reprezentowania Wspólnoty jest niezasadny, skoro istnieje uchwała członków Wspólnoty z dnia 19 lutego 1999 r. o powierzeniu Leszkowi Wochnie zarządu jednoosobowego. Powyższe nie narusza przepisów ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali mieszkalnych (Dz. U. nr 85, poz. 388 ze zm.).

3.7. Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy antymonopolowej w decyzjach wydanych na podstawie m.in. art. 8 ust. 1 prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i

Konsumentów może ustalić karę pieniężną płatną do budżetu państwa. Karę tą można ustalić w wysokości do 100 % przychodu, w rozumieniu art. 2 pkt 10, ukaranego podmiotu gospodarczego. Art. 2 pkt 10 określa przychód jako 1/12 przychodu uzyskanego w roku podatkowym poprzedzającym dzień wydania decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób prawnych lub od osób fizycznych. Kara pieniężna jest płatna z dochodu po opodatkowaniu lub z innej formy nadwyżki przychodów nad wydatkami, zmniejszonej o podatki.

Organ antymonopolowy rozważał celowość nałożenia tej kary na Cukrownię. Jednak, zdaniem organu antymonopolowego, nałożenie na Cukrownię kary pieniężnej w sytuacji gdy Cukrownia sama zaprzestała stosowania praktyki, oraz zważywszy na stosunkowo krótki czas stosowania praktyki - jest niecelowe.

Mając powyższe na względzie, wobec spełnienia przesłanek art. 5 ust. 1 pkt 6 ustawy antymonopolowej orzeczono jak w sentencji.

Od niniejszej decyzji przysługuje stronom odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Antymonopolowego w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia decyzji za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura we Wrocławiu.

Z up. Prezesa UOKiK

Dyrektor Delegatury UOKiK we Wrocławiu

Zbigniew Jurczyk

Otrzymuje :

1. Pan

Leszek Wochna

Wspólnota Mieszkaniowa

„Cukrownik” S.A.

ul. Rudnowska 56

67-200 Głogów

2. Pan Prezes
Zarządu
Cukrowni „Głogów” S.A.
ul. Rudnowska 75
67-200 Głogów